

Kilencedik fejezet

Olaszország, napjainkban

Susannah azonnal beleszeretett Pugliába. Nem Apuliába. Jobban szerette a vidék olaszos nevét. Előző nap a tengerparton felállt egy sziklára, szélesre tárta a karját, és teli torokból elkiáltotta magát:

– Puglia! Puglia! Puglia!

Egy idős férfi a kiáltásra kis híján leesett a kerékpárjáról, azután csak rosszállóan rázta a fejét az őrült turista felé, akinek hullámos, fekete fürtjeit szanaszét fújta a szél. Susannah most egy kávézó teraszán, a napernyő alatt, ké nyelmesen hátradőlve várta, hogy a jóvágású pincér megjelenjen a reggelire rendelt kávéjával és az édes, krémes pasticciottójával. A pincér úgy nézett ki, mint egy filmsztár, de igaz, ami igaz, az itteniek mind gyönyörűek az olajbarna bőrükkel és a csillogó, éjfekete hajukkal. Az ötvenes években készült, fekete-fehér olasz filmek alapján Susannah-ban élt egy kép arról, ahogy a kövér olasz mammák nagy hangon terelik be az utcáról a szutykos gyerekeiket, akik nem győznek betelni a szomszéd Vespájával. Ez nem is állhatott volna messzebb a valóságtól: itt mindenki, a gyerekektől az idősebbekig egészséges, vonzó és elegáns volt.

Lecce barokk stílusú városában egymást érték a látnivalók. Aznap reggel Susannah korán útnak indult a kis pensionéból, ahol megszállt, hogy megcsodálja a belvárost, mielőtt beköszöntene a nagy forráság. Ennél gyönyörűbb helyet el sem tudott volna képzelni. Az első néhány nap elteltével erős volt a kísértés, hogy ott maradjon, de tudta, hogy tovább kell utaznia, és meg kell oldania egy rejtélyt Plum professzor kedvéért. Mivel Elsie nem segített, egyedül kellett boldogulnia. Bárcsak apu itt lenne velem! – gondolta Susannah, és elfacsarodott a szíve, mert még mindig fájt az apja hiánya. Ezt érted teszem, apu. Kívánj sok szerencsét!

Susannah-nak idővel megfájdult a nyaka, annyit bámult felfelé a díszes erkélyekre, amelyeket telt keblű nők, nimfák és különféle mitológiai alakok szépen faragott kőszobrai tartottak. Alig győzött betelni a sok látnivalóval: volt ott egy delfin alakú szökőkút, melynek vizén meg-megcsillant a napfény, egy kis utca, ahol régi boroshordókban

pálmafák sorakoztak, egy fekete-fehér macska, amely az erkélykorláton ügyesen egyensúlyozott a dúsan virágzó kékgyökér mellett, és jó néhány halvány rózsaszín, napsütötte palazzo, amelyek falán színesen virított a murvafürt. A zöldséges bejáratát körben friss szőlőből és fügéből font füzérek díszítették, előtte pedig szabályos piramisokban állt az őszibarack és a gránátalma, mintha csak egy gyönyörű csendélet kelt volna életre.

Előző este a pensione tulajosa mesélt Susannah-nak a lányáról, aki a *La notte della taranta* című ingyenes előadáson táncolt a belvárosban, a római amfiteátrumban. – Adok egy ingyenes belépőt. Az első sorba szól. Tessék, itt van egy párna is, ott nagyon kemények az ülések – mondta a signora. – Ez egy concerto, ahol tarantellát táncolnak – magyarázta.

Susannah-t a különleges előadás után elfogta a vágy, hogy megtanuljon olaszul. Akkor ő is énekelhetné azokat a gyönyörű népdalokat, amelyeket a színpadon adtak elő. Legszívesebben ezt a különleges táncot is elsajátította volna, a tarantellát, vagyis a pók táncát. Szeretett volna ugyanolyan szenvedéllyel játszani a dobokon és a csörgődobokon, mint a helyiek. Előző este az ütemes muzsika visszaverődött a piazza falairól, és ott lüktetett Susannah szívében. A fekete-fehérbe öltözött táncosok alakja hatalmas árnyékként vetült a templom falára, a zenekar bódító muzsikája pedig betöltötte az egész teret. Az előadás végén könnyek csorogtak Susannah arcán. A mellette ülő hölgy együttérzőn biccentett oda, amikor látta, hogy csendben sírdogál, majd mondott valamit, és az öklét a szívére szorította.

– Nem beszélek olaszul – fordult hozzá Susannah.

– Nincs is szükség szavakra – felelte angolul a hölgy. Susannah felé nyújtott egy programfüzetet, és az oldal alján lévő idézetre bökött, amelynek angol fordítása is ott szerepelt.

„Nincs annál nagyobb öröm, mint amikor az életünket egy kevés balgasággal éljük.”
(Erasmus)

Susannah elmosolyodott, mert úgy érezte, hogy egyenesen neki szól az üzenet: elő kell bújni a csigaházából, és élveznie kell a pugliai nyaralását. Ideje, hogy az örökös agyalás

helyett végre elengedje magát, és csak sodródjon az árral. A változatosság kedvéért légy nyitott a kalandokra! Ne nyugtalankodj az üzlet miatt, Maureen mindent kézben tart majd! Reggel feladott Maureenak egy képeslapot. Varázslatos ez a vidék. Te is imádnád. Talán haza se megyek többé – írta.

A koncert másnapján Susannah beült a bérelt kocsiba, és a tengerpart mentén a Masseria della Torre felé indult. Tele volt energiával, és a gondolatai egyre csak az apja, a képeslapok és az udvarházzal készült csodás festmény körül jártak. Útközben egy kis pihenőt tartott Monte Sant’Angelóban, a hegyoldalban épült városkában, ahol megcsodálta az egymás hegyén-hátán álló, hangulatos kis házakat. A keskeny sikátorokban, ahová be sem fértek a nagyobb autók, a távolban még az azúrkék tengert is megpillanthatta. Írhatnék egy útikönyvet a déli éttermekről – gondolta, miközben a Mo Vini bisztró teraszán az ebédjét várta. Az étlapon kiemelt helyen szerepeltek a helyi specialitások, és ő rögtön az elsőre rábökött. A tulaj korábban egy ideig Manchesterben dolgozott, és az északangol akcentusába egy kisolasz íz vegyült. Elmondta, hogy a helyi specialitáshoz a lóbabot néhány mérföldnyire, az egyik falu melletti földeken termesztik. – Ez egy egyszerű, hagyományos vidéki étel, amit az itteniek már több száz éve készítenek – mesélte. – A sertésfőát egy napon át lassan rotyogtatják a parázs fölött paradicsommal, édesköménnyel és ezzel a különleges lóbabbal.

Az étel ezerszer finomabb volt, mint amire Susannah a leírás alapján számított. Puglia régiójának ezen a részén a kisebb utak mentén rengeteg, a pincér által emlegetett édes kömény virított.

A sok látnivaló és az új ízek mind nagy hatással voltak Susannah-ra, aki végre kezdett ellazulni. Százzámra készített már fotókat a telefonjával. Ebéd előtt bejárta a kis utcát, ahol az üzletek telis-tele voltak helyi termékekkel: kerék nagyságú cipókkal, szarvasgombával, szárított gombával, tarollinak nevezett köményes, fűszeres ropogtatnivalóval, és kakukk fűcsokrokkal, amelyek bódító illata sokkal erősebb volt, mint amihez Susannah otthon, Angliában szokott. A városkát járva nagyon távolinak tűnt az otthona. Rádöbrent, hogy küldött ugyan képeslapot Maureenak, de valójában nem maradt ideje az üzlet miatt aggodalmaskodni. Elhatározta, hogy amint lesz térerő, felhívja
a
barátnőjét.

– Hol száll meg? – érdeklődött a barátságos pincér, amikor újratöltötte Susannah borospoharát.

– Még nem tudom, de remélem, hogy találok szabad szobát a Masseria della Torrénban.

– Nem rossz, de kérem, nyomja meg jobban azokat a magánhangzókat! – A férfi elismételte a szállás nevét, és amikor Susannah ügyesen utánamondta, tapssal jutalmazta. – Brava!

Azt hiszem, tudom, miről beszél – folytatta. – Egy kis butikhotel az, de gyakran zárva tart. Jellegzetes, fallal körülvett udvarház. Ezt jelenti a masseria. Lehet, hogy most szerencséje lesz, de ha nem, jöjjön vissza hozzám, és majd valahogyan megoldjuk. Masseria della Torre. Mondja utánam, signorina! A férfi jókedve ragadós volt. Susannah felkacagott, és igyekezett tökéletes kiejtéssel elismételni a nevet. Arra gondolt, hogy az olasz férfiak valószínűleg már pelenkás korukban megtanulják, hogyan kell udvarolni a lányoknak.

– Hamarosan folyékonyan beszélek majd – mosolygott a férfira.

– Úgy lehet igazán jól megtanulni a nyelvet, hogy az ember beszélni kezd, és nem aggódik az esetleges hibák miatt.

Ha szeretné, szívesen adok nyelvórákat – ajánlotta, és kezet nyújtott. – Giacomo vagyok. Angolul James, de hívhat Jacknek, ha szeretne. Így szólított mindenki, amikor Manchesterben dolgoztam.

– Susannah.

– Nahát, ez olasz név! – csodálkozott a férfi.

– Lehet, de mi h-val írjuk.

Ebben a pillanatban egy négyfős társaság lépett a bárba, mire Giacomo elnézést kért, és magára hagyta Susannah-t, aki lopva nézte, milyen elbűvölő, kedves mosollyal húzza a székeket a nők előtt. Egy ideig fülelt, miről beszél a vendégekkel Giacomo, de egy kukkot sem értett az olasz társalgásból. Közben azon töprengett, mennyi idős lehet a férfi. A frizúrája divatos volt, sötét hajába a halántékánál néhány ősz szál vegyült, a méretre szabott fehér inge pedig lazán simult izmos felsőtestére. Susannah úgy becsülte, hogy valamennyi vel fiatalabb lehet nála. Pisisekkel ne foglalkozz, Susi! – figyelmeztette magát, miközben a második pohár bort szürcsölte.

Ugyan már! Érezd jól magad! Ő csak az olasz nyelvben akar segíteni.

Mire fél órával később kifizette a számlát, a kis bisztró zsúfolásig telt. Giacomo röviden eligazította Susannah-t, merre menjen, aztán a számla mellé tűzte a névjegykártyáját.

– Hívjon bármikor! Jó lenne újra találkozni. És ha olasz nyelv-órákat venne, én vagyok az embere.

– Ha lesz egy kis szabadidőm, felhívom. Grazie – próbálkozott Susannah, és remélte, hogy nem hangzott túlságosan kimértnek. Giacomo kétségkívül flörtölt vele. Én vagyok az embere... Ezt meg mit akart jelenteni? A férfi szája széles mosolyra húzódott, és beleegyezően bólintott. Susannah egyszer csak azon kapta magát, hogy ő is mosolyog. Maureen a lelkére kötötte, hogy mulasson jól Olaszországban. Igen, talán meg kellene fogadnia a tanácsát.